

“No sóc optimista repecte al nou Estatut”

Josep Antoni Duran
Lleida ha estat reelegit
president del comitè
de govern d'Unió
Democràtica
de Catalunya
en el darrer congrés
de la formació, celebrat
els dies 16 i 17 d'octubre.
El líder dels
democratacristians,
ara reformulats
en socialcristians,
reivindica el reforç
del seu partit, Unió,
com una manera
de consolidar
la federació CiU.

El congrés d'Unió ha servit per refermar el vostre lideratge.
—Aquesta no és la qüestió més important. El que compta és el reforçament del patrimoni d'Unió Democràtica de Catalunya, del seu ideari. I la qüestió més important és saber que Unió ha fet la feina que havia de fer en el seu congrés i que ara, lògicament, ens toca fer la feina en el context d'una federació reforçada, consolidant-ne els continguts. Creiem que el congrés no ha estat només bo per a Unió, malgrat els titulars de premsa i aquestes coses que sempre passen, que si “Duran assumeix” o “reclama l'herència de Pujol” i totes aquestes coses. Crec que el congrés nostre és també bo per a Convergència.

—Quan Unió fa un congrés o vostè fa alguna conferència, sovint s'interpreta com un enfortiment del seu paper polític i, de rebot, com un qüestionament del lideratge d'Artur Mas. Hi són reticents alguns sectors de CDC?

—Crec que els dirigents principals de CDC no tenen aquesta reticència. En tot cas, de segur que són conscients tots ells de quina és l'aportació del congrés d'UDC. Sempre que parlo o faig alguna declaració sé que després es pot interpretar com si ho fes per posar pals a les rodes. Per tant, no em toca altre remei que callar i no poder fer cap plantejament en nom d'Unió Democràtica. Però és que Unió existeix, i jo hi tinc una responsabilitat. Com a dirigent he de dir com veig les coses davant del congrés del partit, faltaria més!

El que cal és que s'interpreti en clau de suma de factors. El factor d'Unió el que vol és reforçar-se, per poder sumar més.

No es pot interpretar com un gest permanent que té com a objectiu el reforçament per trencar, no. Aquest no és el camí ni el resultat que pretenem. Trencar CiU seria tant com lliurar en safata per anys i anys el país als partits d'àmbit espanyol, PP o PSOE, perquè s'acabés reproduint a Catalunya el que ja passa en qualsevol altra comunitat autònoma.

Això no vol dir que nosaltres no puguem dir la nostra en temes com la família, sobre la posició que ha d'ocupar en l'espai polític de CiU, etc.

Quan jo dic que hem d'assumir el que ha fet CiU, de la mà del president Jordi Pujol, durant 23 anys, que ha estat capaç d'harmonitzar la reivindicació nacional amb les demandes de la gent del carrer, etc., no estic apropiant-me de res, com s'ha dit: “Duran reivindica l'herència de Pujol”, què carai! El que dic és que CiU farà bé de fer, en el futur, el que ha fet en aquests 23 anys, d'harmonitzar una cosa i l'altra. I prou. És clar que marco una posició estratègica, però és que tenim dret a defensar com volem que vagi CiU. Però no reclamo res per a mi, ho reclamo per a tots.

—En part heu explicat així la voluntat d'Unió de no caminar cap a la fusió amb CiU...

—Primer, hi ha un dret que no es pot ignorar. El de la gent d'Unió, que vol continuar tenint personalitat jurídica i política pròpia, més enllà del fet que la vulgui projectar i expressar, a través de la federació, que és percebuda com a estadi ideal i no com un estadi intermedi, previ a la fusió.

A més, si volem arribar a un espai electoral ampli, pronunciant-nos i presen-

“Vist com han anat les coses no seria una idea fora de lloc un pacte entre CiU i el PSC”

tant-nos tal com som, podem aportar un sector electoral a la federació. Per contra, si no fem el discurs que ens correspon, aquest espai el pot ocupar una part del PSC i una altra el PP. Aquesta és la nostra aportació.

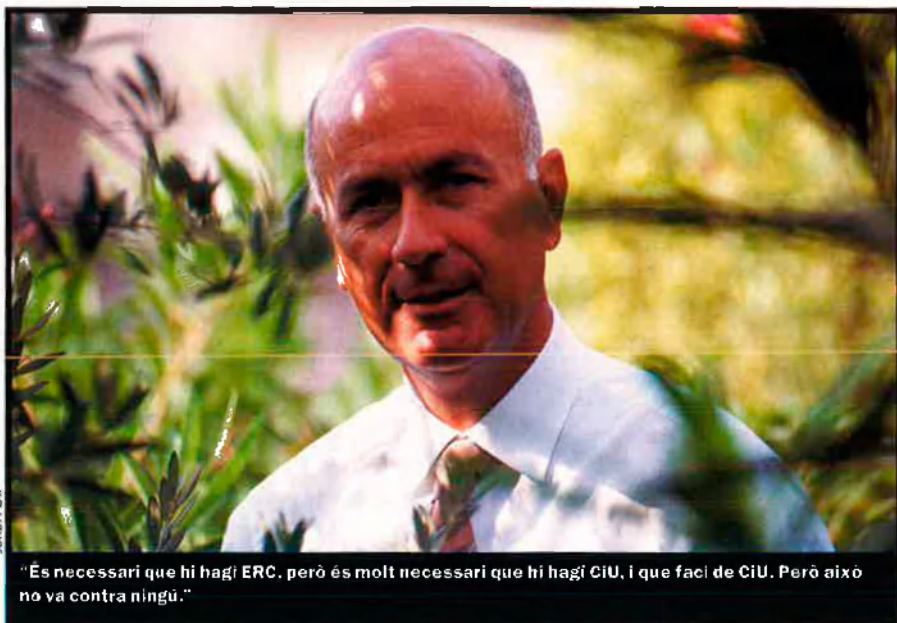
—L'objectiu d'UDC a la conferència nacional de CiU serà fixar definitivament els termes de la federació?

—Convergència ja no planteja la fusió. Per tant, Unió també es queda amb la federació. De manera que espero que això ja no ens ocupi gaire estona. El que ens ha d'ocupar estona és veure com podem afavorir la federació... Hi ha molt terreny per recórrer. Hem de veure si amb els estatuts actuals tenim prou pista per aprofundir la federació.

Una altra feina que hem de fer és que ens hem de presentar amb un projecte polític que ha de tenir una part de continguts i una de posicionament estratègic. El congrés de CDC va analitzar si calia anar amb ERC o no. Jo no sé per què ningú no s'escandalitza quan Unió els fa en el sentit que els fa. Tenim dret a fer-los. Ara el que hem de fer és posar-los en comú. I, a partir d'aquí, treballar conjuntament per recuperar el Govern, que no vol dir la confiança del poble, que no l'hem perduda. Aquest és l'objectiu...

—Al congrés va plantejar la possibilitat d'arribar a un pacte amb el PSC...

—En l'informe de gestió vaig dir el següent. Nosaltres vam creure que el millor per al país hauria estat una coalició nacionalista. Donades les circumstàncies, vam ampliar l'oferta política al PSC, amb CiU i ERC. Només per raons personals això no ha estat possible. També vaig dir que, a la vista de com han anat les coses, i de la capacitat d'alguns dels consellers que avui hi ha a la Generalitat, tampoc no seria una idea fora de lloc



JORDI PUJOL
“Es necessari que hi hagi ERC, però és molt necessari que hi hagi CiU, i que faci de CiU. Però això no va contra ningú.”

pensar en un pacte entre CiU i el PSC. Això pel que fa al passat. Amb vista al futur, el que deia és que no ens pot tornar a passar que al Parlament de Catalunya només el PP ens vulgui donar suport. No ens hi podem trobar mai més. Hem de poder parlar amb tothom. Per entendre'ns amb qui? Ja ho veurem. A continuació hi ha una altra referència estratègica. A veure, ens hem d'entendre amb Esquerra? Sí. Però no hem de fer a la manera d'Esquerra. El país necessita que hi hagi una ERC, com a nacionalista, ho desitjo. Ara, amb Esquerra Republicana, amb el seu radicalisme verbal i les seves propostes, el país no tirarà endavant. Per tant, és necessari que hi hagi ERC, però també és molt necessari que hi hagi CiU, i que faci de CiU. Però això no va en contra de ningú.

—Això ho diu com a autocrítica?

—Sí... Però la faig cap a Unió, també, no cap a Convergència. Ho dic en un informe, donant comptes davant la militància d'Unió! És una autocrítica davant de nosaltres mateixos.

—Però hi ha qui ho ha interpretat com una crítica als seus socis...

—Sí, i també en el tema del Pla Hidrològic! Com si jo estigués fent recaure les culpes en els altres, tenint en compte que jo, llavors, tenia més responsabilitat que Mas en la federació pel que fa al PHN. Jo sóc secretari general de la federació, i l'Artur, el president, de manera que llavors no ho era. No ens equivoquem, és

una autocrítica que jo, com a dirigent d'Unió, faig davant dels militants.

—Un altre dels debats congressuals ha estat el tractat constitucional europeu. Un posicionament diferenciat entre Unió i Convergència podria debilitar la federació?

—No necessàriament. I encara tenim marge per intentar aproximar més les nostres posicions. Convergència està en el procés intern de decisió. Un procés democràtic que cal respectar. Des del primer dia he defensat que, sigui quin sigui el debat, ningú no té dret a qüestionar l'uropeisme de Convergència. Per tant, ells han de decidir. Quan ho facin veurem si podem aproximar posicions. Si podem, millor. I si no, haurem d'explicar a l'opinió pública que no passa res... El tripartit té cada dia moltes coses, i malgrat això governen junts. Doncs, miri, nosaltres tenim moltes menys discrepàncies i per tant no passa res.

—La discrepància sembla més estratègica que de fons, no?

—Bé, no n'hi ha gaire, de discrepància, potser Convergència posa més l'èmfasi en el fet que els problemes que tenim vénen de la Constitució europea. Nosaltres creiem que els problemes vénen de l'estat espanyol. Aquesta és potser la diferència, però els dos partits coincidim en els objectius de fons, com el reconeixement de la llengua a Europa, la presència catalana directa a les institucions euro-

pees o la voluntat que Catalunya sigui una circumscripció única.

— La setmana passada van presentar una esmena a la totalitat dels Pressupostos Generals de l'Estat.

— No podem donar suport a aquests pressupostos, tal com s'han redactat avui, per això hem presentat una esmena a la totalitat. Considerem que són poc creïbles. Fa unes previsions d'ingressos a partir d'un creixement del PIB previst en un 3%. En canvi, el mateix ministre Solbes acaba de rebaixar la previsió al 2,6 o 2,7%. Els pressupostos es basen en unes despeses, les despeses en uns ingressos, i els ingressos en un creixement econòmic que no es donarà. No són creïbles.

El segon punt de discrepància és que la inversió pública a Catalunya baixa. El Govern estatal manté el criteri de la població, és a dir, el 15,7%. Nosaltres mantenim el criteri d'aportació al PIB; per tant, defensem tres punts més d'inversió.

M'agradaria remarcar que el mateix president Maragall diu que aquests pressupostos faran perdre un any a Catalunya. No podem, doncs, votar-los. A més, els pressupostos, malgrat que es presenten com a socials, només incrementen un punt la despesa social. Per exemple, la despesa en educació creix per sota del creixement del PIB nominal. Finalment, no hi ha gens de suport a l'economia productiva. Veurem si en el tràmit parlamentari podem modificar les posicions de Govern, però em sembla que serà molt difícil. Ja ho veurem.

Dit això, també he de dir que entenem que el Govern ha tingut poc temps per fer-los, per negociar-los amb nosaltres. Així doncs, encara que aquests primers pressupostos no ens permetin una aproximació, això no treu que puguem continuar treballant en els pressupostos de l'any vinent o en altres qüestions.

— Sembla que, d'alguna manera, es canvien els papers entre partits catalans a Madrid. És a dir, que CiU no donarà suport als pressupostos i ERC acabarà votant-los a favor...

— Esquerra sabrà què ha fet a Madrid i ara sabrà què és tenir responsabilitats de Govern. Per tant, quan ens acusaven de vendre'ns per un plat de lleties... Doncs bé, si acaben aprovant aquests



"M'agradaria remarcar que el mateix president Maragall diu que aquests pressupostos faran perdre un any a Catalunya. No podem, doncs, votar-hi a favor."

pressupostos, s'hauran venut per un plat, però sense lleties! Nosaltres no vam aprovar mai pressupostos que disminuïssin la inversió a Catalunya.

— Vist amb la perspectiva d'un cicle electoral que ja ha quedat enrere, creieu que van ser un error els pactes amb el PP?

— Del 1996 al 2000 CiU va fer allò que havia de fer. De la segona etapa, en l'informe de gestió vaig obrir interrogants. Per què havíem de votar? Perquè havíem d'arribar a un acord de finançament —i hi vam arribar, i va ser millor que els que havíem tingut—. L'havíem de votar perquè ens pensàvem que nosaltres podríem necessitar el seu suport? Doncs és una altra raó... Hi havia raons. Ara bé, passats els quatre anys —i ara és molt fàcil dir-ho!— t'adones que això ens va fer mal. Ja no dic si ens vam equivocar o no, sinó que ens va fer mal, segur.

— És optimista pel que fa al nou Estatut?

— Sóc optimista per convicció. Malgrat aquest optimisme, he de confessar que no ho sóc respecte al nou Estatut. És un debat que des del principi s'hi ha introduït un element de guerra partidista. El va introduir Pasqual Maragall. Va proposar la reforma de l'Estatut en l'an-

terior legislatura, quan ERC i CiU, en una moció en el darrer debat de política general, havíem pactat tractar-la aquesta legislatura. Maragall va voler combatre les seves febleses en credibilitat catalanista. Volgué fer veure que CiU anava contra la reforma de l'Estatut perquè estava lligada de mans pel PP. Pensava que el PP tornaria a guanyar les eleccions a Espanya i que, per tant, quedaria encallat allà a Madrid per un Govern de dreta. Per tant, ja li anava bé la confrontació amb un Govern de Catalunya que ell es pensava que governaria amb un Govern de dreta a Espanya. Això ha canviat i es veu que ha de rebobinar. Ara el seu partit li diu que no ho poden acceptar. Per això invita insistentment el PP perquè s'hi incorpori, amb la garantia que això vol dir rebaixar continguts i, per tant, fer un maquillatge de la reforma estatutària.

— Així, serà difícil un nou estatut?

— Tant de bo que m'equivoqui, però ho veig difícil. Ara, tots hauríem de ser conscients de la responsabilitat històrica que tenim a sobre per aprovar aquest Estatut. Si no, farem el ridícul, davant d'Espanya i davant dels ciutadans de Catalunya.

Enric Rimbau